

Len málo vetru odolá

Hromovlad

Od vekov putujú nad vodami, nad svetom.
Na krídlach nosia slávu, radosť, plač i bôľ.
Od vekov povievajú tichou piesňou z dôb
minulých i súčasných spevov lúk a hôľ.

Len málo odolá, čo koreň plytko má,
vetru v slabosti, zeme krutosti.
Len málo odolá, čo v úcte nechová,
víchri v márnosti, vlastnej hlúposti.

Od vekov hýbu tokmi mohutných oblakov.
Vody z korýt vyženú do tichých dolín.
Od vekov šíria skazu silou ukrutnou.
Skaliská rúcajú do šíkov stromov, bylín.

Len málo odolá, čo koreň plytko má,
vetru v slabosti, zeme krutosti.
Len málo odolá, čo v úcte nechová,
víchri v márnosti, vlastnej hlúposti.

Keď nastane ticho tajomné a svetom bezvetrie panuje.
Keď vetry podúvať prestanú, oblaky opäť zvestujú,
čo stať sa má a príde.
Keď v mrakoch ožije jeho tvár, nad krajom spočinie jeho zrak.
Keď vetry za počnú svoju púť, na slávu Striboga zvolajú
a začnú duť nad svetom.